

ĐỜI NGƯỜI CẦN CÓ VỊ THẦY TỐT
(Ân Sư Lão Hòa Thượng Tịnh Không)

Tập 2

Mặt thứ nhất: Không Thở Nghĩ Bàn

Người giảng: Thầy Trần Đại Huệ

Cản dịch: Vọng Tây cư sĩ

Các vị khán giả!

Xin chào mọi người. Hoan nghênh mọi người tiếp tục đón xem. Đây là tập đầu tiên “Đời người cần có vị thầy tốt”. Tiêu đề phụ gọi là gì? Ân sư chính là sư phụ, chúng ta tôn kính gọi Ngài là Ân sư, ân đức của Ngài đối với chúng ta quá lớn, không cách nào dùng ngôn ngữ biểu đạt. Ân sư thánh đức, đức hạnh của Ngài, chúng ta xem sách lịch sử, xem kinh điển, thật sự là đức hạnh mà Thánh nhân mới có, “Ân Sư Thánh Đức Kiến Văn Lục”. Chúng tôi không ngại sự nông cạn của bản thân, chúng tôi học không tốt, rất hổ thẹn, nhưng mà luôn nghĩ đem những điều lợi ích có được nhân cơ hội này chia sẻ với mọi người. Mọi người đều hỏi, anh học thời gian dài như vậy rồi có gì tốt chứ? Ân sư có gì đáng để học tập? Có lợi ích thực sự gì không? Nói nghe thử xem, mọi người trong lúc trà dư tửu hậu cùng nhau chia sẻ thôi. Hôm nay là tập đầu tiên, học Phật được mười năm cũng có chút lãnh hội.

Đầu tiên, tôi nhớ tới cuối năm 2005, khi đó chúng tôi đang làm “Tiểu viện Sơn Tây”. Tôi là người từ đài truyền hình ra, biết biên kịch đạo diễn, biết quay phim. Tôi nói đồ tốt như vậy nhất định phải làm. Khi đó tôi chưa từng gặp qua sư phụ, chỉ xem đĩa. Tiết mục đó làm ra tới Tết Tây năm 2006, khi đó ở Bắc Kinh có rất nhiều người xem đĩa này. Khi đó có hai người, một người là con gái của nguyên soái Diệp Kiếm Anh, chúng tôi gọi là Hội trưởng Lăng Tử; còn có một vị là Trần Hiểu Húc, chính là người diễn vai Lâm Đại Ngọc trong Hồng Lâu Mộng. Hai vị này đều đem đĩa “Tiểu viện Sơn Tây” đưa cho sư phụ xem. Khi đó hình như sư phụ ở nước ngoài, cứ thế mà kết nên duyên phận này. Tôi không ngờ được là đời này có thể gặp được sư phụ, không có ước mong xa vời này. Sau đó vào tháng 4 năm 2006 tổ chức diễn đàn Phật giáo thế giới, tôi nhớ rất rõ khi đó chủ tịch Tập còn là Bí thư tỉnh Triết Giang, rất giỏi giang, lên bục còn đọc diễn văn. Hội Phật giáo Trung Quốc, cục tôn giáo quốc gia mời các vị cao tăng đại đức trong ngoài nước về tham dự, trong đó cũng có sư phụ, cùng nhau tới Hàng Châu tổ chức. Chúng tôi cùng với Hiểu Húc và chồng cô ấy, còn có rất nhiều người nữa, cùng nhau đến nơi đó để gặp sư phụ. Đó là lần đầu tiên tôi gặp sư phụ. Trước đây có hơn một năm luôn nghe sư phụ giảng kinh, chưa gặp qua ngoài đời, đó là lần đầu tiên. Khi đó ở trong một căn phòng lớn của một vị cư sĩ, có rất nhiều người tới. Lần đầu tiên tôi gặp sư phụ, cảm giác của tôi đích thực là không giống người khác. Bởi vì gặp sư phụ tôi cũng phải chọn một món quà, chọn cái gì đây? Khi đó ở Hàng Châu, tôi đến

xưởng in Tây Linh, xưởng nổi tiếng nhất ở bên cạnh Tây Hồ, tôi chọn một cuốn chữ mẫu “Đa Cảnh Lâu Thi Sách” của Mễ Phát. Hôm nay tôi đặc biệt tìm cuốn chữ mẫu này ra, năm đó chính là cuốn này. Tôi rất thích chữ của ông ấy, tôi muốn đem cái này làm quà cúng dường cho sư phụ. Mọi người nhìn chữ của ông ấy đi, đích thực là rất đẹp, tôi rất thích nên đã đem cái này cúng dường cho sư phụ. Lúc đó khi bước vào phòng ấn tượng của tôi rất sâu sắc, cuốn chữ mẫu này được đặt ở trên bàn, khi đó sư phụ đi tới, chúng tôi ở bên này cứ đợi như vậy, đứng thẳng, đứng rất cung kính. Cái này thì để trên bàn, sư phụ còn cách tôi khoảng bốn năm bước chân. Cuốn chữ mẫu này thì đặt ở đó, sư phụ sau khi nhìn thấy thì nói một câu: “Mễ Nam Cung”. Mễ Nam Cung? Khi đó tôi chưa đưa cho sư phụ xem sư phụ đã nhìn thấy rồi. Trong lòng tôi cảm thấy rất kỳ lạ, tôi nói, Mễ Nam Cung này là ai? Sau đó tôi lại mua một cuốn chữ mẫu bên trên có giới thiệu, Mễ Phát là người thời Tống, ông ấy có rất nhiều danh hiệu, thực sự là có một danh hiệu là Mễ Nam Cung. Việc này chúng tôi đều không biết. Sư phụ chỉ nhìn bằng mắt, Mễ Nam Cung, nói thực là nhìn từ xa bạn không thể nào nhìn ra đó là chữ mẫu, bạn không biết được đó là cái gì, vậy mà Ngài nhìn một cái là nói Mễ Nam Cung. Chúng tôi vẫn chưa nói chuyện, vẫn chưa nói lời nào với sư phụ.

Điều này đối với tôi lúc đó rung động không nhỏ, Ngài làm sao mà biết được?

Phát cảnh lần đầu tiên Thầy Trần bá kiến sư phụ

Sư phụ: Mễ Nam Cung à, Mễ Nam Cung à. Xá chào là được rồi, mời ngồi, mời ngồi.

Sau đó mọi người có thể xem băng ghi hình, tôi cung kính trước mặt sư phụ nói đây là quà tôi cúng dường Ngài, một cuốn chữ mẫu.

Phát cảnh lần đầu tiên Thầy Trần bá kiến sư phụ

Thầy giáo Trần: tôi dập đầu trước sư phụ.

Sư phụ: không cần lễ bái, xá chào là được.

Thầy giáo Trần: Một lạy thôi.

Sư phụ: Một lạy, được rồi, mời ngồi mời ngồi.

Thầy giáo Trần: Đây là món quà con tặng người, trong đó còn có một bức thư.

Sư phụ: Hiểu Húc, tội con, Đại Huệ, lần đầu tiên, ngồi bên này đi.

Cư sĩ Trần Hiểu Húc: Sư phụ nói anh ngồi đó.

Sư phụ làm sao mà biết được? Trước đó thật sự là chỉ nhìn một cái từ xa, nhưng khi Ngài nói thì chúng tôi đều không biết, cái này làm cho tôi động tâm. Đợi đến khi sư phụ ngồi đó, bởi vì khách đến rất nhiều, tôi bèn quan sát sư phụ. Khi đó máy quay vẫn chưa phải là rõ nét lắm, nhưng mà cũng có thể đại khái nhìn thấy. Hôm nay mọi người

xem xem, đây là băng ghi hình của mười năm trước, năm đó sư phụ Ngài đã bước vào tuổi tám mươi rồi. Một người tám mươi tuổi ngồi trước mặt chúng tôi, bạn xem làn da trắng hồng hào, vừa mới ăn cơm xong, trắng hồng hào, rất mỏng, thật là giống như không cách nào dùng ngôn từ để hình dung, cũng không có nếp nhăn, tinh thần vô cùng tốt, đôi mắt rất đen, tròng mắt đen, chuyện trò vui vẻ. Nói thực lòng, một người lớn tuổi như vậy, chúng ta không quan tâm xuất gia hay tại gia, ngồi ở trước mặt người bình thường đều ngây ra. Tại sao lại ngây người ra chứ? Tôi gặp phải một người lớn tuổi như thế nào vậy, cao nhân nào vậy? Sao lại nói Ngài ấy cao? Tinh thần không giống người bình thường. Bạn nên nói siêu phàm thoát tục đi, Ngài ấy lại hòa ái dễ gần, nói chuyện rất vui vẻ với bạn. Lại nhìn vào khí sắc của Ngài, da dẻ trên người giống như da em bé, tôi chưa từng gặp qua ai như vậy. Chúng tôi rất nhiều năm về sau có cơ hội tiếp xúc với sư phụ, ở bên cạnh quan sát sư phụ, luôn không có gì thay đổi. Chính điểm này mà tiết mục của chúng tôi gọi là “đời người cần có vị thầy tốt”, chúng tôi bèn có lãnh hội. Lãnh hội gì? Chúng tôi sẽ tìm thầy chứ? Lúc đầu tôi hoàn toàn bị nhiếp phục bởi những cảnh tượng này, Phật giáo gọi là năng lực nhiếp người, lực nhiếp thọ, bạn không phục không được. Tôi ở đài truyền hình trên thì lãnh đạo quốc gia, dưới thì tội phạm tử hình, hạng người nào tôi cũng đều phỏng vấn qua, đều gặp mặt qua, khắp trời nam đất bắc tôi chưa từng gặp qua người nào giống Ngài. Đây là lời thật. Tôi không phải là mê tín, người bình thường không thể nào khiến tôi tâm phục khẩu phục, bởi vì tôi gặp qua quá nhiều rồi. Đây là lời thật. Mọi người xem ở trong băng ghi hình, khi đó tôi mặc một bộ đồ trắng ngồi đối diện sư phụ, mọi người xem, khi đó tôi vẫn còn là bộ dáng của một thanh niên xã hội, khoảng ba mươi tuổi. Nhưng đích thực là tướng mạo của sư phụ, lực chấn nhiếp, lực nhiếp thọ đó khiến tôi tâm phục khẩu phục.

Vậy thì vấn đề thứ hai xuất hiện rồi, vấn đề gì vậy? Tại sao sư phụ lại có tướng mạo tốt như vậy, trên thế gian này rất hiếm gặp. Thế nên nói đời người cần có vị thầy tốt, bạn muốn tìm được một người thầy tốt thực sự thì trước tiên bạn phải bội phục người đó. Bội phục cái gì? Nói văn ông ấy viết rất cao, viết cao siêu cũng vô dụng, bởi vì chúng ta nhìn thấy quá nhiều rồi, bao gồm cả những người không còn trên đời này, bản thân họ nên làm sao sanh làm sao tử, nên làm sao đau khổ, nên làm sao hồ đồ, cũng vậy thôi, viết hay như vậy cũng vô dụng. Sự việc như vậy bây giờ quá nhiều, học văn hóa truyền thống, bao gồm cả những vị Nho gia thời hiện đại, bây giờ quá nhiều rồi. Quá nhiều thì chúng ta làm sao phân biệt được thầy tốt? Phải nhìn trước, đây là lời khuyên mà chúng tôi đưa ra cho mọi người. Chúng tôi đi theo sư phụ bao nhiêu năm như vậy, đầu tiên chính là chúng tôi quan sát, mở to hai mắt ra chúng tôi quan sát. Thế nên nói mọi người không có cơ hội tự mình qua sát sư phụ thì có thể xem qua ti vi, bạn xem người như Ngài trên thế gian này có mấy người, dù sao chúng tôi chỉ gặp được một vị như Ngài. Bạn nói xem trong này có gì hiếm lạ chứ? Bạn có thể tìm được một vị như vậy không? Đây chẳng qua là chúng ta chỉ mới nói tới tướng mạo da dẻ thôi, một người già tám mươi tuổi, khó ở chỗ nào? Khó ở chỗ Ngài làm được. Phật pháp tốt, có thể

mang lại sự khỏe mạnh cho con người. Bạn khỏe mạnh không? Khí sắc của bạn ra sao? Da dẻ bạn thế nào? Máu huyết của bạn thế nào?

Sư phụ hình như đã đi kiểm tra sức khỏe ở Úc châu. Bác sỹ khám cho Ngài là người Ấn Độ, là một bác sỹ lớn tuổi, chẩn đoán cho sư phụ khoảng năm phút thì không khám nữa mà ngồi nói chuyện. Tại sao vậy? Nói máu huyết của Ngài giống với máu huyết của người ba mươi tuổi, rất mát mẻ, trong sạch, tốt như vậy đó, còn trẻ hơn là máu huyết của chúng tôi. Chúng tôi là hơn bốn mươi tuổi. Máu huyết của một người hơn tám mươi tuổi lại có được chất lượng như vậy, Ngài ấy làm sao làm được vậy? Cái này khi đó cho tôi tin tâm rất lớn, bởi vì tôi nhìn thấy rồi, sư phụ của tôi là như vậy, tôi nhìn thấy rồi. Ngài ấy không viết trong sách, không giảng trong buổi học, hay là giảng trong phòng thu, không phải giảng thao thao bất tuyệt nhưng khi ra khỏi cửa thì uống một đồng thuốc. Cái này là tôi nhìn thấy, Ngài ấy tốt ở điểm nào? Nhìn thầy của bạn đi. Bởi vì chúng tôi nhiều năm làm ký giả luôn lưu tâm quan sát người khác, dụng tâm của chúng tôi đều khá tỉ mỉ. Ngày hôm đó tôi nhớ là buổi chiều ăn cơm, tới tối khi đến được chỗ sư phụ đã là khoảng tám giờ hơn rồi, thực ra đều rất đói, chúng tôi đều chưa ăn cơm. Sư phụ hỏi chúng tôi, hỏi Hiểu Húc nói tụi con ăn chưa. Hiểu Húc nói tụi con ăn rồi, tụi con đều không đói, thực tế là chúng tôi đều rất đói.

Phát cảnh lần đầu tiên Thầy Trần bá kiến sư phụ

Cư sĩ: Đây là một người nổi tiếng

Sư phụ: Mời ngồi, mời ngồi. Đã ăn cơm chưa?

Cư sĩ Trần Hiểu Húc: Dạ ăn rồi.

Cư sĩ: Đây đều là diễn viên nổi tiếng, mọi người cùng nhau tới.

Những năm sau này tôi đều có một lãnh hội, sư phụ Ngài đối với mọi người đều rất cung kính khiêm tốn, nhưng sẽ không cố hết sức để hàn huyên với tất cả mọi người. Nhưng ngày hôm đó là khác, chúng tôi nói ăn rồi, kết quả là sư phụ nhìn chúng tôi nói: “Mọi người thật là đã ăn rồi?”, giống như Ngài biết chúng tôi rất đói, còn chưa ăn tối, mà sư phụ còn nói một câu, ở đây có rau dại ăn rất ngon, đọt chút thầy dắt tụi con đi ăn. Bạn xem, nhất định phải bắt đi ăn. Sự từ bi của chư Phật Bồ Tát thể hiện ở đâu? Giống như cha mẹ đối với con cái. Các bạn tới bá kiến nhưng không thể để bạn đói bụng, giống như cha mẹ vậy, phải ăn cơm trước đã. Ngài ăn cùng các bạn, không ăn không được. Bạn xem, nói rõ Ngài không những biết chúng tôi chưa ăn, rất đói, mà còn từ bi như vậy, giống như cha mẹ đối với con cái. Khi đó tôi cứ ngây người ra ở đó, cảm thấy thật sự là sao Ngài lại có thể biết được? Sau đó họ đem bánh bao rau dại tới, vợ chồng Hiểu Húc, Hách Đồng, chúng tôi ở đó ăn. Tôi ngồi giữa hai vợ chồng cô ấy, chúng tôi là bạn tốt, chúng tôi cùng nhau ăn. Mấy năm sau tôi mới từ từ lãnh hội được đó là chuyện gì? Trong lời nói chuyện không cảm thấy có gì đặc biệt, chúng tôi đối với sư phụ, đối với những vị tới học tập đều vô cùng lưu tâm, tỉ mỉ. Sư phụ giảng kinh thường

nói chư Phật - Bồ Tát không dùng thần thông độ người, trong kinh Phật giảng người người đều có năng lực này. Năng lực gì vậy? Thiên Nhân Thông, Thiên Nhĩ Thông, Tha Tâm Trí Thông, trong lòng bạn nghĩ gì đều biết. Túc mạng thông, đời quá khứ, đời vị lai đều biết; Thần Túc Thông, năm loại thần thông này lại thêm Lưu Tận Thông, Phật nói với chúng ta ai ai cũng đều có, chỉ cần bạn học theo thì tự nhiên sẽ khôi phục lại. Nhưng mà chư Phật - Bồ Tát dạy người không dùng những phương pháp đó, không để bạn nhìn ra được, các Ngài cũng dùng. Bạn nói xem thật sự là từ xa, bạn nói xem cuốn sách đặt ở đó như vậy, một vị tám mươi tuổi, mở miệng là nói Mễ Nam Cung, cái này tôi nghĩ không thông. Sư phụ nói đừng nghĩ nữa, nghĩ ngợi lung tung. Thế nên chúng tôi cũng không dám nói cái này là thần thông, nhưng mà đích thực là Thích Ca Mâu Ni Phật trong Kinh giáo có nói tới sự thù thắng của Phật pháp, chúng tôi hình như cũng có chút gì đó cảm nhận, tôi không dám nói phải, mà cũng không dám nói không phải. Thế nên chia sẻ với mọi người, chúng ta không nên chấp trước mấy cái này. Tổng kết lại một câu, chúng ta phải tìm thầy, người thầy này trước tiên phải chứng đắc. Tín - giải - hành - chứng, sư phụ Ngài đạt được rồi. Ngài dạy bạn khiêm tốn, Ngài có khiêm tốn không? Ngài dạy bạn nhẫn nhục, Ngài có nhẫn nhục không? Ngài dạy bạn xả mình vì người, Ngài có xả mình vì người không? Từ chỗ này mà chọn, mà phân biệt ai làm thầy của bạn. Đời người nếu chọn nhầm thầy giáo rồi thì phiền phức. Từ xưa tới nay, tà sư thuyết pháp quá nhiều, đến thời mạt pháp Phật nói nhiều như cát sông Hằng, nhiều như cát vậy đó, chúng ta thật sự phải cảnh giác cao độ, tỉ mỉ mà quan sát người thầy mà mình công nhận rốt cuộc có đức hạnh hay không? Vị đó bản thân có chứng đắc hay không, có đạt được hay không. Bạn thật sự gặp được người thầy đã chứng đắc, đã đạt được rồi, chúc mừng bạn, bạn có đại phước báu. Ngược lại, nếu như thầy của bạn, bạn theo thầy học Phật, thầy nói với bạn “Ta có thần thông này, ta có thần thông kia”, bạn tốt nhất rời xa người đó. Sư phụ giảng kinh thường nói, ma, ma vương ngoại đạo cũng có thể dùng thần thông để giao lưu với con người, làm thầy của con người; Phật không dùng những thứ này, biết cũng không nói, những Đại Đức từ xưa đến nay cũng đều như vậy. Bạn lãnh hội được sẽ tăng trưởng tín tâm của bạn, nhưng không có bất kỳ chứng cứ nào, tự mình lại suy nghĩ lung tung suy đoán bậy bạ. Thế nên nói chúng ta phải từ từ dụng tâm để lãnh hội sự từ bi của chư Phật - Bồ Tát. Người bây giờ rất khó độ! Dùng thần thông thì họ chấp ma, không dùng thần thông thì họ không tin, anh có gì tài giỏi chứ. Thế nên bạn xem da dẻ của sư phụ, màu sắc da dẻ, thật sự là một tầng da mỏng, máu huyết thì giống như máu huyết của người ba mươi tuổi, mát mẻ, trong sạch, bạn nói xem đó có phải là thần thông không? Chúng ta hiểu ra một điều. Bạn làm được thì người ta nói bạn là thần tiên, có phải thần thông không? Không phải, người người đều có sẵn, không phải thần. Thế nên nói người người đều muốn khỏe mạnh, đều muốn cha mẹ có thể khỏe mạnh như vậy, chúng ta phải làm sao mới được vậy? Thế nên Ngài có thể làm thầy của bạn, Ngài đạt được rồi. Chúng tôi theo Ngài học, học tới bây giờ cũng đã mười năm rồi, thế nên bọn họ nhìn thấy tôi cũng nói tôi không còn giống với tôi khi

còn làm ở đài truyền hình nữa, từ lời tôi nói cho đến cử chỉ của tôi cho đến giá trị quan, cách nghĩ đều hoàn toàn không giống nữa.

Tôi nói tôi học tập còn kém lắm, đến bề ngoài còn chưa học xong, tôi còn phải tiếp tục nỗ lực, những năm còn lại của cuộc đời tôi phải đi theo sư phụ, tôi cũng hi vọng có thể khỏe mạnh giống vậy. Đây là cách nghĩ thật sự của tôi. Học Phật thì bạn phải đạt được, bạn thao thao bất tuyệt giảng bài, bạn tham gia pháp hội cũng tốt, cuối cùng nhìn bạn xanh xao ốm yếu, phải chết thế nào thì chết thế ấy, phải bệnh thế nào thì bệnh thế ấy, vậy thì bạn học theo Ngài làm gì? Những gì của thầy mình bạn không đạt được, vậy thì không phải là học trò tốt. Thế nên chúng ta thật sự tìm được một người thầy tốt thì tuyệt đối không thể thối tâm, chúng tôi gặp được sư phụ rồi, thế nên chúng tôi miệng thì thường nói thật đó, không phải là lời khách sáo, lời nịnh bợ, thật sự là luôn nghĩ tới cảm ân sư phụ, tôi nếu như không gặp được sư phụ thì tôi có thể có sự thay đổi này sao? Tôi có thể có được chỗ tốt sao? Thế nên tiết mục này chúng tôi hi vọng mọi người thường xem, thật đó, đời người cần có vị thầy tốt.

Tập tiếp theo chúng tôi sẽ tiếp tục chia sẻ với mọi người.